

СВІТАНОК

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Вимкнення електричної енергії передбачалося на сьому годину сорок одну хвилину ранку. Від тієї миті Рим поринув би в нове Середньовіччя.

Надзвичайна хвиля негоди лютувала над містом ось уже майже три доби. Потужну грозу супроводжували невпинна злива та пориви вітру, що перевищували п'ятдесят п'ять кілометрів за годину.

Удар блискавки призвів до перебоїв у роботі однієї із чотирьох електростанцій, які забезпечували місто енергією. А згодом за ланцюговою реакцією аварія перекинулася на решту три, спричинивши небезпечне перевантаження.

Щоб усунути пошкодження, необхідно було цілком припинити подання енергії на одну добу.

Жителів міста повідомили про заплановане знеструмлення звечора, незадовго до вимикання. Влада запевняла, що техніки докладуть усіх зусиль, аби відновити нормальну роботу до зазначеного терміну. Однак через відсутність електричного струму не працюватимуть ніякі засоби комунікації. Жодних телефонів, інтернету, мобільного зв'язку. Ніякого радіо й телебачення.

Цілковите технологічне обнуління. І якраз посеред страшної негоди.

О пів на восьму, коли до знеструмлення залишалися лічені хвилини, Матильда Фрай перебувала в кухні

й мила філіжанку після першої за день кави. Затим поставила її на поличку та взяла запалену раніше сигарету, що чекала на краю мармурової стільниці, біля раковини для миття посуду. Помітила жовтуватий слід на поверхні, де лежала сигарета, задумливо втупилася в нього.

У найнезначніших дрібницях можна було відшукати несподіваний спокій.

Матильда ховалася за ними, щоб утекти від власних думок. За загорнутим куточком журналу, малесенькою діркою в підшитому краї подолу, водяній краплині від пару, яка стікала по стіні. Однак спокій ніколи не тривав скільки треба, і коли та крапля вже висихала під її поглядом, демон повертався знову, щоб нагадати: їй ніколи не вибратися з тісного пекла, у якому вона була ув'язнена.

«Я не можу померти. Ще ні», — казала про себе. А їй так цього хотілося.

Обличчя Матильди знову спохмурніло. Вона піднесла до губ сигарету й глибоко затягнулася. Потім закинула голову назад і, поглядаючи на стелю, випустила з легенів білу хмаринку, а разом з нею — увесь свій відчай. Колись вона була вродливою. Однак, як казала її мати, запустила себе й усього лише в тридцять шість років виявилася непоправно самотньою. Ніхто навіть уявити собі не міг, що колись вона була привабливою дівчиною. Те, що інші бачили зараз — коли мали змогу її побачити, — справжнісінька баба, хоча й дещо молодява.

Годинник на стіні показував сьому годину тридцять дві хвилини.

Матильда відсунула собі стільця з-під столу й сіла, потягнувши до себе пульт від телевізора, пачку *Camel* і бляшану попільничку. Скористалася недопалком, який тримала в руці, щоб підпалити нову сигарету.

І поглянула прямо перед собою.

— Треба б мені... — Вона замовкла. — Треба б мені відвести тебе до перукаря, щоб підстриг тобі волосся.

Мовила на одному диханні із серйозним виглядом.

— Авжеж, з боків зовсім уже довге. — Навіть тицьнула пальцем, на мить витягнувши вперед руку. — І ота чуприна мені вже геть не подобається.

Кивнула, ніби на підтвердження своїх намірів:

— Так, завтра підемо, після дитсадка.

Помовчала, однак погляду не відвела.

І надалі вдивлялася у двері кухні.

По той бік порога нікого не було, але на стіні, поряд з дерев'яним одвірком, виднілися позначки, штук двадцять. Рядочком, знизу догори. Біля кожної позначки, нанесеної іншим кольором, зазначено дату.

Остання зверху — зеленим, а поряд написано: «103 см — 22 травня».

Матильда несподівано прокинулася зі ступору, ніби звільнилася від чаклунства. Повернувшись до реальності, вхопила пульт і спрямувала його на телевізор, що стояв на тумбі.

На екрані з'явилася вродлива білявка в ніжно-рожевому діловому піджаку, об'єktiv охоплював її лише по груди. Нижче, поверх зображення, транслювали напис: «Екстрені заходи в місті Рим, чинні від 7:41 ранку 23 лютого до завершення запланованого знеструмлення». Дикторка незворушним, заспокійливим тоном читала на телекамеру офіційне повідомлення: «Щоб уникнути аварій, влада наказала цілком заборонити дорожній рух транспорту. Не можна буде скористатися ним і для виїзду з міста. Нагадуємо, що аеропорти, залізничні та автовокзали не працюють через негоду відчора. Отже, населенню рекомендовано залишатися у власних помешканнях. Повторюю: задля вашої безпеки та безпеки ваших рідних не намагайтеся покинути місто».

Матильда подумала, що їй усе одно більше нема до кого їхати.

— Удень виходьте з дому лише в разі нагальної потреби. За необхідності вивісіть у вікно біле простирадло, щоб рятувальні патрулі, які об'їжджатимуть місто, могли надати вам допомогу. Нагадуємо, що вночі слід обов'язково дотримуватися комендантської години, яка розпочнеться за одну годину до заходу сонця. Від цієї години низку особистих свобод буде обмежено.

«Беземоційний, урівноважений тон дикторки мав би заспокоювати, — подумала Матильда, — але натомість його дія була протилежною». Було в ньому щось гротескне й тривожне. Як посмішка стюардеси на облявку літака, що зазнав аварії й падає.

— Органи правопорядку патрулюватимуть квартали й матимуть широкі повноваження щодо підтримання громадського ладу й попередження злочинів. Агенти поліції уповноважені проводити арешти навіть у разі простої підозри. Усіх зловмисників, які скоять злочини під час знеструмлення, негайно передадуть суду й суворо покарають. Однак попри всі застережні заходи органи влади все ж таки закликають вас зачинитися як слід у домівках і подбати про те, щоб не дати змоги незнайомцям та зловмисникам проникнути у ваші оселі.

Від останніх слів Матильду Фрай несподівано кинуло в холод, і вона мимоволі обхопила себе руками за плечі.

Білява дикторка поклала аркуші на стіл перед собою і поглянула безпосередньо в об'єктив телекамери:

— Дякуємо вам наперед за розуміння та співпрацю, наш наступний випуск новин вийде в ефір уже після завершення надзвичайного стану, тобто рівно через двадцять чотири години. За кілька секунд пролунають сирени, які попередять про подальше вимкнення електроенергії та всіх засобів комунікації. Відразу по тому

наберуть чинності норми надзвичайного стану й розпочнеться знеструмлення.

Дикторка не попрощалася з глядачами, натомість обмежившись ще однією німою посмішкою. Затим її обличчя на екрані замінили на напис: «Кінець трансляції».

І тієї миті знадвору гучно завили сирени.

Матильда перевела погляд на вікно. Надворі вже було видно, хоча через негоду небо вкривали хмари, які наче квапили настання сутінків. Лампа на стелі в кухні була увімкнена, однак її світла не вистачало, щоб заспокоїти жінку, яка втупилася в неї поглядом і чекала, що вона будь-якої миті вимкнеться. Але того ще не сталося. Дощ періснів без упину, і секунди розтягнулися в нестерпну вічність. Матильда знову поглянула на годинник на стіні. Сьома тридцять вісім. Ні, вона не могла більше чекати. Треба було негайно змусити замовкнути оті трикляті сирени, що свердлили мозок. Вона загасила в попільничку другу сигарету, підвелася з-за столу й підійшла до старого міксеру — уже давно ним не користувалася, але він невідомо чому так і залишався під'єднаним до розетки живлення. Увімкнула його. Потім настала черга тостера: вона опустила донизу обидві кнопки, на додачу встановивши таймер. Затим перейшла до витяжки над плитою. Потім — до пральної машини, посудомийки. Без будь-якої видимої причини ще й відчинила дверцята холодильника. І нарешті ввімкнула радіо, яке тримала біля раковини завжди налаштованим на каналі класичної музики. Бах відчайдушно намагався пробитися через какофонію звуків, однак марно. Отже, увімкнувши всі електроприлади та світло повсюди, Матильда Фрай знову всілася, намірюючись викурити чергову сигарету. Знову зиркнула на стінний годинник, чекаючи, коли закінчиться зворотний відлік до темряви та тиші.